

20/B
Helena, uns mesos més jove que jo.
Però jo vaig passar uns dies amb el cor
encongit i l'esperit amordat d'angoixa i de
terror. Res no aconseguia deslliurar-me
de l'obsessió de la mort. Si allò ha-
gues dutat creu que m'haeria trobat
folla. Poguer a propietat però vaig acceptar
la idea de veure morir els essers
que jo amo i de morir jo també algun
dia. Em envolvaven ~~possessions~~ i imaginant
que aquell dia ~~era~~ entara molt llunyà
la vida era molt llarga - llevava a 85 anys
encara m'ho semblava - devan uns dies no
havia volgut jugar amb la filla de la Rida
i amb la meva germana Helena. Me'ls pate-
ixeria arrupides en un recó de jardí, amagades a
les sevàtiques bardisses que tant m'atracien, pen-
sent sempre en la mort. I, de sobte, qualde-
vol cosa, que se'jo - als oits de guerra dels vailets
que m'arribaven pel damunt de la tòpia(?) les
escales i arrojats que la bata Eufèmia executava al
piano, ^{meu parella} ~~els parades~~ de pardals que s'estoraven
desordenadament al bell mig del caminet ^{del} cas-
ells, em torraven de grols de viua. Sortia del
meu consol amagatall, torn ^a serretjar amb els ^{els} ~~los~~